

C.W. Schultz-Lorentzen prædiken pinsedag

Taler

Christian Wilhelm Schultz-Lorentzen
Præst

Dato

11. juni 1943

Sted

Vor Frelzers Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 22-31

1 Lad mig begynde med at fortælle en Oplevelse. Jeg stod en Dag i en Skolestue og fortalte Bibelhistorie for nogle 13-14 Aars Børn. Det var noget af Jesu Liv, en Begivenhed, et Under maaske. Og pludselig rejser en af dem sig op og udbryder: »Ja, men saa er det jo virkelig«. Det var ikke noget nyt, der blev fortalt, de
5 havde i de syv Aar, de havde gaaet i Skole, hørt det samme fortælle mange Gange, kunde det maaske endda udenad, men det havde været holdt paa Afstand af dem i en Slags uvirkelig Eventyrverden, som vi vænner vore Børn til med de meningsløse Historier, vi fortæller dem, det var ikke denne Verden, denne Virkelighed, hvori de selv levede. Og nu lige med et gik det op for det
10 Barn, jeg fortæller om, at det var jo Virkelighed, det var ramme Alvor, det kom ham og os alle ved. Hvad det nu ellers blev til, ved jeg ikke. Men det lærte mig noget om, hvor let vi har ved at lade Historien om Jesus, i det hele alt, hvad der har med Kristendom og Kirke at gøre, blive staaende uden for dette Liv og denne Virkelighed, som noget smukt maaske, vi ikke vilde undvære, men som
15 noget, der i Grunden ikke har noget at gøre med os selv og vort Liv. Vi kunde nok trænge til, at det en Dag pludselig gik op for os: ja, men, dette er jo Virkelighed, ramme Alvor, afgørende for os selv og hele vor Tilværelse. Og hvor det sker for et Menneske, dér er det blevet Pinse, dér har noget grebet ind ovenfra, fra Gud, dér virker Helligaanden.

20

Det er vel det, der ligger i, at Jesus taler om Aanden som Sandhedens Aand, for Sandhed, det vil sige Virkelighed, Realitet, den Aand, der gør det alt sammen til noget virkeligt, noget, der uimodsigeligt kommer os ved. Det er det samme, Paulus udtrykker, naar han siger, at Aanden gør levende. Vi og alt vort er Støv,
25 dødt Stof i sig selv, men Gud aandede paa os, og vi blev til en levende Sjæl. Det er denne Aandens Gærning, vi tænker paa, naar vi taler om, at Aanden vil

komme til os med Lys og Klarhed, saa vore Øjne oplades for Guds Virkelighed. Ja, Helligaand, opklar os saa, - synger vi -, at i sin Herlighed kan for os staa
30 Herren, vi tilbede, Guds den elskelige. Det var netop det, der var Aandens Pinsegerning for Apostlene i Jerusalem. De havde jo deres rige Minder fra det lykkelige Samvær med Jesus, Minder om hans Ord og Gerninger, om deres egne store Forventninger. De havde oplevet at se ham dømt og korsfæstet og begravet, oplevet dette forfærdelige Jordskælv, det maa have været for dem. De
35 havde endelig, da de var længst nede, faaet Budskabet om, at han ikke var død, han levede. Det er ikke underligt, om alt dette havde forvirret deres Sind. Var det ikke som en urolig Drøm det hele? Til denne lille Skare af Disciple, der sad sammen med deres Uro og deres Spørgsmaal, kom det saa med et som en himmelsk Klarhed, det blev levende Virkelighed for dem, at Jesus Kristus levede
40 og var hos dem som deres Herre og Frelser. Og i denne Klarhed vovede de sig ud til at forkynde Evangeliet først for Skaren om dem og siden hen for en hel Verden.

Ja, Virkeligheden tvang dem. Det var dem en Livsnødvendighed. Hvad siger
45 Paulus: Kristi Kærlighed tvinger mig. Og det er vel i Grunden Spørgsmaalet for os alle, om vor Tro som Kristne er et Forhold til en Virkelighed, en levende Virkelighed, ikke bare noget, vi har lært og modtaget som Arv. Det er netop Spørgsmaalet til Kristne. Pinsen er og har altid været Festen for Kristne. For det er der, vi har vor egentlige Vanskelighed. Det kan godt være, at vi længe, maaske
50 hele Livet igennem, kan klare os med en uvirkelig Kristendom, der lader alt staa ligesom i Afstand fra os selv, som noget, der har hjemme i en helt anden Tilværelse, som en Drøm eller en Tankeverden udenfor den virkelige Verden, vi lever i. Vi klarer os længe med det, hvis det ellers skal hedde at klare sig, men saa kan det ske, at en og anden Gang slaar Tvivlen igennem, og den egentlige Tvivl
55 er ikke Usikkerheden, om nu dette eller hint Led i vor Tro, denne eller hin Mening, kan være rigtig eller ej. Det er en lille Ting. Grundtvivlen er den, om det hele er virkeligt, om Gud og Guds Rige og Jesu Kristi Skikkelse er virkelig eller bare en Illusion. Denne Tvivl kan møde et Menneske pludselig og ligesom slaa Benene fra en. Saa trænger vi sandelig til, at Helligaanden rører ved vore
60 Øjne og igen faar os til at se: Det er dog virkeligt. Evangeliet om Syndernes Forladelse er virkeligt, min Synd er virkelig, og Guds Naade er virkelig. Og hvor det møder et Menneske, dette Syn, denne opladte Sans for Guds Virkelighed, der er det Helligaandens Gerning, det kan vi ikke af os selv.

65 Hvad siger Luther: »Jeg tror, at jeg ikke af egen Fornuft eller Kraft kan tro paa

Jesus Kristus eller komme til ham, men Helligaanden har kaldet mig ved Evangelium, har oplyst mig med sine Gaver, har helliget og opholdt mig i den eneste sande Tro«. Det er vor Pinsebøn: »Ja, Helligaand, forvis os paa, at ogsaa
70 vi er af Gud Faders smaa«. - »Gud, Helligaand, o kom med Klarhed fra det høje
.... oplys vor Synd som Lyn, Guds Naades Dyb som Solen«. Johannesbrevet
siger, at vi skal kaldes Guds Børn, og vi er det. Og det Led i vor Tro, vi har svært
ved at fatte, er Troen paa den hellige almindelige Menighed, de helliges
75 Samfund. Vi ved sagtens noget om, at det er godt at sidde sammen og dele, hvad
vi har, med hverandre, men der er mere. Her bekendes Troen paa den ene Kirke,
det ene Guds Folk. Det kan man ønske var Virkelighed, det kan man drømme
om. Man kan ogsaa romantisk tale om Kirken og dens Storhed og Skønhed,
men at den er virkelig, en Virkelighed, der betinger min Frelse, den er den
Jordbund, hvori der alene er Plads for min Sjæl til at gro, det har vi svært ved at
80 anerkende. Og at den er een, synes vi, strider netop mod al Virkelighed. Men
Helligaanden kan oplyse os: »Nu bede vi den Helligaand at sammenknytte os
ved Troens Baand.... og til Verdens Ende Kirken at bevare«. Det er jo dog
Pinseevangeliet, at den Dag blev Kirken til. »I Jesusnavnets Offerskaal
hensmelter alle Modersmaal«. Der er vi hjemme. Det kan gaa som med Vaaren.
85 Den kan komme paa een Gang, saa vi pludselig vaagner og ser, at det er
Sommer. Den kan ogsaa komme lidt efter lidt; uden vi ved af det, er den brudt
helt igennem. Vi takker for den store Oplevelse, vi beder: Gør os daglig
Husbesøg.

90

Kilde

Prædikener af C.W. Schultz-Lorentsen. Nordlundes Bogtrykkeri, København, 1943

Kildetype

Dokumentation i bogværk

95

Tags

Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/c-w-schultz-lorentzen-praediken-pinsedag>

100